

Hrup za hrup EPK

- ali komu se je zavrtelo skupaj?

Zavrtimo skupaj! – je geslo, zapisano z veliko, ko gre za vrtavko aparatčikov ali za vrtiljak dogodkov, da se jim bo v glavi zvrtilo, ko se bodo v sunkih izsukljali v »prvi obrat« surovinske predelave uspešne kulturne administracije in medsebojne zasebnike kot egoistične zmenjenosti, vse pa v nekakšni vrtljivosti kulturne politike in v vrtežu s poslanico, toda brez trohice odnosa do umetnosti – celo več, omenjati si upajo umetnost vsi do zadnjega »mariborsko« mednarodno šele nekje na zadnjem mestu, prej pa je seveda vsaj šport... Domislili so se, da so si plačali celo nekakšno »akademijo«, ki seveda ni družinska delavnica mizarsko dobro izdelanih vratnih okvirjev ali oken, ampak je kdo s pravim veseljem zraven, je skratka zapečnik plačano poleg, da kje v zbrani – športni? – ekipi. Ne bomo se obešali na besede obešenjaško rokomavhastih obešenjakov, ki se plačano igrajo nekakšne akademike, saj so v svojem veselju zraven tako, da se vsiljujejo kakor nekdanj. Tudi kak na klic dosegljivi erot je še kako vesel, da bo zraven – plačanec in nič več kot to, skupaj s kompanjonom pa ne bi smela biti nikjer v Mariboru, ki ga očitno zaničljivo in pristransko zlobno sovražita, zlasti besedne umetnike a prav taki knehti so v polisu razslojenega slovenstva zvrha državno nagrajeni, in kolikor so neslovensko brez časti in osebnega dostojanstva, toliko bolj uspevajo v praznem prostoru mednarodno izključujočega se tekmovanja za status, to je za državno plačanost.

Ko Matjaž Kmecl primerja EPK dokaj vzvišeno, če ne že vehementno prezirljivo, EPK s spominom na ustanavljanje Univerze v Mariboru, kajpak prezre, kdo je bil takrat neki Heli Modic, ki je »skupščinsko« kolikor le mogoče ne le oviral ustanovitev mariborske univerze, ampak je »skupščinsko«, to je transformatorsko cekajevsko določal, naj se Univerza v Mariboru sploh ne bi zgodila. Takrat je moj prijatelj Tine Lah, še dobro pomnim »rojaka« s Ponikve, moral po disertacijo v Avstrijo, saj so ljubljanski aparatčiki kot udbomafijski veleumi ničesa hoteli zaustaviti že pobudo, da bi imeli v Mariboru univerzo; Isti Heli Modic kot skupščinski subjekt jugoboljševiške partije je pozneje kajpak vendarle zviška ugotavljal, da je nekako dobro, da ima tudi Maribor svojo univerzo – ne le razmere totalitarizma in diktatorskega režima so bile drugačne, tudi ljudje so bili profesorsko drugi. To, da iz mariborske univerze ne bi bilo nič, je mastilo le ljubljanske centraliste – podobni tipčki so nam prej obširneje (med)državno zapravili vsaj Trst in Celovec..., pravi pametnjakoviči cekajskega lakajstva.

Dandanes pa se nedvomno kaže navzven EPK dejansko provincialna megalomanija pozunanjenih sort sovzprejetih pajdašev – toda to je treba povedati brez sramu in strahu in naravnost. Vprašanje, kako je kdo »zraven« sploh ni akademsko, ampak vseprej javno pristransko strankarsko – tudi ta akademik si šteje sicer v – čigavo in katero? - čast, da je bil »tako blizu in zraven«.

O sestavljalcu Mariborske knjige, nastale iz samega sovraštva do mesta pod Pohorjem, je treba reči, da prodaja tokrat »prepričanje« kot vselej doslej – kot plonkar in butasto, medtem ko kompanjon, nedvomno preplačani »programski direktor« (?) Maribor 2012, ki je promoviral že leta 2009 srbohrvaško šarlatanstvo v kakor »Be-latrini«, govori ne kot medaljerček, ampak kakor o nekakšnem mozaiku – malih in velikih zgodb, pri čemer pa ne pove, kaj je »malo« in kaj »veliko«, kakor da ne ve, da iz malega raste veliko; sledi matematika, skupni imenovalec..., namreč kot nekakšno »iskanje« itd. Seveda je zanj »kultura« kakor »najmočnejša«, ko iz države moči deli prav temu tipu, zagovorniku butlov, previsoko plačo.

Kakor reklamni katalog za pocenitve, torej akcije na razprodaji, beremo tokrat tudi kakor brošurico o EPK – na 13.str. obvezno srečamo preslavnega Slavuja Žižka na slikci, namreč ne kot kakršnegakoli Slovenca, ampak predstavnika – Kulturne ambasade Francije, ne pa vsaj kot gostilničarja ali kuharja francoske kuhinje... - rubrično: Literatura, čeprav se ne bo pomenkoval ali marnjal s kakim francoskim literatom, ampak s sivolasim starcem Alainom Badioujem, za katerega bi bilo nedvomno lahko značilno, da se ukvarja s filozofijo.

Mimogrede bodi rečeno, da se plesnemu gledališču po tej brošurici, prav tam, ne reče več tako, ampak rubrično: Uprizoritvena umetnost...

*

Sicer je brošurica (razdeljena na rubrike: Poslanica EPK, Geneza EPK, Otvoritev dan D, Otoritveni dnevi, Partnerska mesta, Kulturne ambasade, Programski sklopi, Perspektive in refleksije, Napovednik; odg.ur. kulturednik **Ljubljanskega** Dnevnika Aleš Čar, ur.odbor: Roman Didovič, Zdravko Duša (Cankarjeva založba, **Ljubljana**), Rok Klemenčič, Maša Malovrh, Samo Ravter, Aljaž Mejal; ur. »predstavitvenih vsebin« Zdravko Duša; »izvršni« ur. Ana Schnabl, Dijana Matkovič; ne prva »pomoč pri izvedbenem oblikovanju« Katja Pirc; »oblikovalec vizualne podobe« Rok Klemenčič; lektorice: Ana Duša, Petra Narat Palčnik, Živa Malovrh; naklada 752.000 izvodov (približno vsaj toliko je izvodov kampanjske brošurice bivšega ljubljanskega župana)...Na koncu koncev nas zanima povsem in detajlno, po uradno dokumentiranem navedku kraja in časa in podpisa:

Kdo je kje in kdaj imenoval in odgovalja

- za – člane nekakšne »akademije« EPK omenjene osebe in s kakšnim naklepom;
- za – člane uredniškega odbora programske tiskovine napovednika EPK;
- za – naklado brošurice v 752.000 izvodih, kar kaže na reklamno fintico vsakodneвно odvrženih reklam v poštnih nabiralnikih;
- za – programske dogodke, ki sploh in kakorkoli niso niti povezani s slovenskim narodom kulturno niti v formi Republike Slovenije, ampak v »denacionalizirani« nekakšni »mednarodni« zvezi kompanjonov, torej brez bistva slovenske kulturne politike, ko ni omenjen niti zdajšnji kultminister Vlade RS v odhajanju, akademik dr. prof. Boštjan Žekš, podobno kot pogrešamo omembo učinkovitega mariborskega župana Franca Kanglerja;
- za – programskega direktorja EPK Mitja Čandra, sicer znanega propagandista protislovenstva v pisnem šarlatanstvu skozi ljubljansko založbo;
- za – zamenjavo dr. Ota Lutharja kot direktorja EPK z upokojenim mariborskim politikom Rudolfom Mogetom;
- za – računovodski ali knjigovodsko pogojeni projekt EPK;
- za – avdio-vizualno podobo celotne EPK v Mariboru in drugih mestih – tudi letaki, lepaki, javne napisno lučkarske inscenacije;
- za – piarovsko (vnaprej negodno in neugodno) promocijo EPK;
- za – izgubo mestne kulture v imenu EPK v dogajalnem času;
- za – nepovezanost z mariborskimi kulturnimi ustanovami in organizacijami ali kulturno-umetniškimi društvi v njihovih dejavnostih – in v drugih mestih -: primeroma Pokrajinski muzej Maribor, Pokrajinski arhiv Maribor, Umetnostna galerija Maribor, druga razstavišča in galerije, knjižnice v Mariboru – Univerzitetna knjižnica in Mestna knjižnica, založništvo, Akvarij..., kakor da slednje vse ne bi obstajalo v Mariboru;

- za – pokrovitelja EP državnega predsednika dr. Danila Türka, po rojstvu sicer Mariborčana;
- za – razzgodovinenje slovenske kulture v Mariboru na ravni manj kot regijske označenosti ali po pomenu.

Tudi če odgovorov na predlagano postavljena vprašanja ne bo, vemo za odgovore ali jih bomo doživeli. In ko živimo v pravni in socialni Republiki Sloveniji še ustavno in demokratično, je prav, da izvemo vsaj za formo, ki je uradno in državno odločala o EPK.

Kratice:

ceka = Centralni komite zveze komunistov

EPK = Evropska prestolnica kulture

itd. = in tako dalje

odg. ur. = odgovorni urednik ali urednica

piar, piarovski = public relations = stiki z javnostmi

str. = stran, oznaka paginacije v besedilu

udbomafija, udbomafijski = tesna zveza politične policije kot uprave državne varnosti (v srbohrvaščini: **uprava državne bezbednosti**) z zvezo komunistov

ur. = urednik, urednica

ur. odbor = uredniški odbor